

בosituta D'Shmaya

שיעורים בפרשת השבוע

הרב אליהו דיסקין שליט"א

ראש השנה

שיעור א' | תשפ"א

ניתן לשמעו בטלפון ישיר: 073-2951303

www.kolhalashon.com

גישה ישירה לשיעור במערכת קול הלשון
בלי לחפש ולדף בין השיעורים במערכת.
מתקשרים אליו קול הלשון במספרים הרגילים והישירים,
מקישים מיד כוכבית סולמית #
ואחריו את מספר השיעור **30441394** ולסימן סולמית #

השופר הופך את הכל לרחמים

את העניין זהה זהה מה שכasset ישראלי אומרת 'אני ישנה וליבי עיר' גם כ'אני ישנה' ממהמצוות במעשים אבל 'eliby ur' הנקודה הפנימית של ערה ודובקה בקב"ה, וכך גם הקב"ה אומר לכasset ישראלי 'ולך יפה רועית' ומoms אין בר' גם כשייש לר' מום זה לא 'בר' אלא חיצוני, 'אל תראוני שאני שחרחות שזופתני המשמש' המדרש מביא משל על כל ישראל אחרי חטא העגל - מלך שהמלכה הגישה לו את האוכל בידים מפוחות והמלך כעס עליה וגורש אותה מעל פניו לתקופה, הייתה לה שפחה כושית שאמרה أولי עכשו המלך ישא אותו לאשה, אמרו לה שוטה שבועלם! אצל המלכה הכלכלוך היה חיצוני והיה אפשר לרחוץ אותו ובכל אופן המלך עס, הוא יכח יותר שהגנים הפנימיים שלך הם שחרורים? כך גם אמרו אומות העולם אחרי חטא העגל אולי עכשו הקב"ה בחר בנו, אמרת נasset ישראלי 'אל תראוני שאני שחרחות שזופתני המשמש' אצל הכלכלוך הוא חיצוני, אדם לבן שעבוד בפחם הוא עשה שוחר חיצונית אבל הגנים שלו נשארים גנים של אדם לבן, לעומת זאת סייד שצבע לבן הוא נראה לנו לבן אבל הגנים שלו הם שחרורים, זה ההבדל בין ישראל לאומות העולם.

קול שופר מגיע מהלב הטהור של היהודי

אמר הרבה ר' יהונתן בירושות דבש שזוofi הסוגולה הגדולה של שופר, יש יהודים שבמשך כל השנה הם מתכללים בחטאיהם וכשהם עומדים להתפלל בראש השנה הם מגיעים מלוככים, אם הם באים להתפלל תפילה רגילה שמעורב בה כדי הדיבור שזה kali חיצוני יש עליהם הרבה מקרים שמאפריעים ומעכבים את התפילה זו, בא מגוף מלוכך, לכן נתנו הקב"ה את 'קול השופר' שזה זעקה הלב שתמיד נשאר נקי, אותו לב שאף על פי שאני ישנה ליבי עיר, הלב הער הזה תמיד נשאר נקי, מהנקודה הפנימית זו מגיע קול השופר, בספרו הקדמות ושעריהם לבעל הלשם [ש"ו פ"ט] יש דרוש ארוך על מעלה וקדושת ישראל, ובתווך כל אריקות דבריו שיובאו א"ה בהמשך הוא כותב 'כי בישראל עליים עצם בו [כל מצוה דבוקה אלוקיכם הוא כל מצוה עצם בו]' באישיות של ישראל, אבל העבירה הוא רק מקרה בו, ולכן נתבטל העבירה על ידי עונש ונשאר עצמותו קודש לה', ובאותות העולם זה להיפך אחרי שנוטlein שכרים בעולם זהה נשאים דבוקים ברע'.

ולפי זה נבין את מה שהבאו מהבריסקער רב שהחילוק בין קול שופר ל科尔 תפילה שתפילה שייכת גם לאומות העולם, כי תפילה שייכת לרובד החיצוני של האדם והרובד החיצוני של אומות העולם יכול להיות נקי, אבל שופר מגיע מה'eliby ur' מהנקודה

בזוהר הקדוש שנדרט במחוזרים קודם תקיעת שופר כתוב שעומק הדין בראש השנה הוא נורא ואיום, השטן בא עם כל הקטרוגים והעבירות שעשו במהלך השנה, ביום זהה הקב"ה יושב על כסא משפט והוא שופט את כל מעשי בני אדם, כל זה עד שנשמעו קול השופר, השופר מעורר ומזכיר את האיל של יצחק ומהפרק את הכל למידת רחמים, זה הכח היחיד שיש לנו לזכות בדין, ובזוהר הקדוש כתוב שכשאנחנו תוקעים בשופר כאן מטעורר כנגד קול שופר של מעלה וכך זוכים בדין, ומה סוד העניין בשופר של מעלה ובשפְר של מטה?

שומע קול תרוועת עמו ישראלי ברחמים

צרייך להקדים - תקיעת שופר מוגדרת גם כתפילה, ולא סתם תפילה בעלמא אלא זו התפילה הכינומוקה מכל התפילות, תפילה ללא מילים, תפילה שככל כולה זעקה הלב, 'יום תרוועת יהה לכם וכם וმתרגמינו יום יבא', הבריסקער רב מבאר שיש חילוק בין התפילה של קול הטרועה לבין התפילה הרגילה שאחנו מתפללים בכל השנה, החתימה של ברכת שומע תפילה היא 'ברוך אתה ה' שומע תפילה' אין הגבלה דוקא על תפילה של ישראל, לעומת זאת בחתימה של שופרות בראש השנה אומרים 'ברוך אתה ה' שומע קול תרוועת עמו ישראלי ברחמים' השמיעה של הקב"ה מוגבלת רק לכלל ישראל, מבאר הבריסקער רב - את המושג תפילה מצאנו גם אצל אומות העולם, 'כי בית בית תפילה קרא לכל העמים' שלמה המלך בבניין בית המקדש התפלל בארכיות שוגם תפילה של נカリ התקבל, אבל קול שופר זה תפילה שמתייחדת דוקא לכל ישראל, אומות העולם מופקעים מהתפילה זו של שופר, 'ה' אלקינו עמו ותרועת מלך בו' תרוועה זו דבר מיוחד רק לכלל ישראל.

'אני ישנה וליבי עיר זה ראש השנה'

ונרחב את דבריו - חז"ל הקדושים אומרים 'אני ישנה וליבי עיר זה ראש השנה' מבאר את הדברים ר' יהונתן אייבשיץ בירושות דבש תפילה אמןם היא עבודה שבלב אבל הכלី המעשי שהיא נעשית בו הוא הדיבור שהוא חיצוני, אבל שופר זה זעקה הלב, אין בזה שום כח חיצוני זה אך ורק כח של זעקה הרוח והלב, ומבואר בפסוקים ובמדרשים שהנקודה במעלת ישראל על אומות העולם זה בנקודה הפנימית, בבעצם, יהודי גם כשהוא מלוכך בחטאיהם זה לכלי חיצוני אבל הנקודה הפנימית של כל היהודי וייהודי נשארת תמיד דבוקה בקב"ה, ואצל אומות העולם זה להיפך הנקודה הפנימית תמיד מנותקת מהקדושה, גם כשהם מקיימים מצוות זה מעשים חיצוניים, וכל שיר השירים מלא בפסוקים שמוראים

העולם על ידי המבול, 'זכרתי את בריתך יעקב ואף את בריתך יצחק ואף את בריתך אברהם אזכר והארץ אזכר' זכרתי להם ברית ראשונים אשר הוצאתם אותם מארץ מצרים' הפסוקים האלה כתובים אחרי המת' קלילות שבפרשת בחוקותי, 'זיכר להם בראתו יינחם כרוב חסדייך' כתוב בתהילים אחרי פסוקים של תוכחה, ועולה על قولנה הפסוק ביחסיאל סוף פט"ז זכרתי אני את בריתך אוטך בימי נעריך והקימות לך ברית עולם' הפסוק הזה כתוב אחרי התוכחה הנוראה ביותר שיש בכל התנ"ך כמו שנראה בהמשך, ולמה תמיד זה כתוב אחרי תוכחה?

ברית אבות לא תמה

וביאור העניין בזה - יש יסוד גדול של ריבינו تم בתוספות בשבת נה. ועל היסוד זהה של ריבינו גם כותב הלשם דרוש ארוך בדברים המלהיבים כל נפש מעלה כל יהודי, וכך לכל אחד לראות את לשונו של הלשם ולהתעורר ולדעת מה היא מעלהם של ישראל ותקותם, ריבינו גם מיסוד ש'אף על פי שוכות אבות תמה ברית אבות לא תמה', ברית אבות זה דבר שקיבלו בירושה, אבל ילד קטן וטיפש שמקבל ירושה של מליאדים והוא מבוזן את כל הכלש' אחרי כמה שנים הוא יכנס לבנק ויגלה שהכסף נגמר, קר גם יתכן מצב שככל ישראל כל קר שקו בחטאיהם וזכות אבות תמה, אבל ברית אבות לא תמה, ברית זה קשור בעצם שלא תלוי בנסיבות, והלשם מאיר שכל תקות חממת ישראל בגולה העתידה, והתקווה של כל יחיד ויחיד בעולם הבא, הכל מגיעה בסוף מכח הברית זו שאינה תלואה בנסיבות, הוא מעמיד שיש שני מערכות, יש מערכת של משפטיה התורה עם משפט ודין לשלם לאיש כפועלו, כל מי שלא עושה תשובה ישלם על זה מחיר בעולם הבא או בעולם זהה, אבל אחרי שהנפש מקבלת את עונשה ונתרת מהחטאיהם על ידי הגהינו היא תזכה בגולה העתידה מכח אותה ברית אבות, **במשנה בסנהדרין** כתוב שלשה מלכים וארבעה הדיוות אין להם חלק לעולם הבא, ירבעם בן נבט, אחאב, מנשה, דואג, אחיתופל, גיחזי, בלעם, והגمرا מביאה בריתא 'דורשי רשומות אמרו שמיישראל כולם באים לעולם הבא שנאמר לי גלעד לי מנשה ואפרים מעוז ראש יהודה מחוקקי מואב סיר רחצ'י' מבאר הלשם שאין מחולקת בין התנאים, אלא שמצד המעשים כל אותם שנמננו לא ראויים לעולם הבא, אבל אחרי כל היסורים כולם באים לעולם הבא מכח הברית, **'ברית אבות לא תמה'.**

גם אצל השכינה יש מצב של אני ישנה וליבי עיר

נמצאנו למדים שכש הינה של 'אני ישנה וליבי עיר' מצד כניסה ישראל שגם כשאני ישנה בנסיבות ליבי עיר לקב"ה, קר יש גם כביכול ההנחה של הקב"ה איתנו של 'אני ישנה וליבי עיר', זאת אומרת,

הפנימית שבלב זה שיר רק אצל ישראל, וגם מי שהמעשים שלו מוקלקלים ויש לתפילתו הרבה מעכבים קול השופר שלו נקי, ואילו אצל אומות העולם גם מי שהמעשים שלו נקיים מופקע מוקול השופר כי הפנימיות שלהם לא נקייה.

הازינה תפליתי ללא שפת מroma

בפרשת בלק כתוב לא הבית און בייעקב ולא ראה عمل בישראל ה' אלוקיו עמו ותרועת מלך בו' אומר האור החיים הקדושים שהפסוק הזה מורה על הנקודה שהזכירנו במעלה ישראל על כל האומות, לא הבית און בייעקב' גם כשיש און זה לא בייעקב אלא זה חיצוני, **'ולא ראה عمل בישראל'** העמל והעונות הם לא בישראל, כי הנקודה הפנימית של כל היהודי נשארת נקייה למורות החטאיהם, והוא מאיריך ומביא הרבה פסוקים שבואר בהם את מעלה ישראל בנקודה הזו, **ותראו כמה הדברים מכונים** - אנחנו מזכירים את הפסוק הזה בסדר מלכוויות **'תרועת מלך בו'** ובגמרה מבואר שאפשר להזכיר את הפסוק הזה גם בשופרות, **'תרועת מלך'** התרועה שאנו חננו תוקעים בראש השנה מורה גם את הנקודה הזו, את **'אני ישנה וליבי עיר'**, אותו פסוק שתחלתו מורה על מעלה ישראל שהנקודה הפנימית של כל היהודי תמיד קשורה ודבוקה בקב"ה, הפסוק הזה ממשיר **'ה' אלוקיו עמו ותרועת מלך בו'** התקיעה היא 'בו' במחות של היהודי, כי הtower של כל היהודי הוא קודש קדשים לה', **הראה לי הג' יהודה ברמן שליט'** א' ירושלמי בר"ה [ד' ח] **'הازינה תפליתי ללא שפת מרמה זה תקיעת שופר'** וכוננת היירושלמי ליסוד זהה של העירות דבש - כל תפילה שmaguaה מADMIN שחתא מעורב בתפילה 'שפת מרמה' השפטים שלו טמאות, אבל קול שופר הוא ללא שפת מרמה, זה **זעקה הלב, זעקה של ליבי עיר'**.

ומתי זכו כל ישראל לknوت את המעלת הזה? במשך חכמה בפרשת וירא כתוב שממתי שיצחק אבינו מסר את עצמו בעקידת אהבה גמורה מאי יש לכל ישראל את הכח המופלא הזה, וכמה נפלא לפיה זה מה שחז"ל אומרם שקול השופר מעורר את זכות עקידת יצחק, העקידה היא זו שהולידה את **'אני ישנה וליבי עיר'** והקול שופר מהותנו זה **זעקה של ליבי עיר'**.

ביאור עניין שופר שך מעלה

עד כאן דיברנו במעלה השופר של מטה, אבל ראיינו שהזוהר הקדוש כתוב שכשונש מען קול שופר למטה מתעורר כנגדו קול שופר למעלה וזה מה שהופך את הכל מדין לרוחמים, ומה סוד העניין בזה? **כשנתבונן** בפסוקים של זכרונות שאנו חננו אומרים בראש השנה כמעט כל הפסוקים כתובים אחרי תוכחות נוראות ואיוםות, **'זיכר אלוקים את נח'** זה אחרי החורבן של

מרומז בפסוק בסוף התוכחה בפרשת בחוקתי 'ואף גם זאת بحيותם בארץ אובייהם' זא"ת בגימטריא זכות אבות תהמה, גם אז לא מסתים ולא געלטים לכלותם ולהפר בריתם איתם כי אני ה' אלוקיהם, זכרתי את בריתך אברהם ואת בריתך יצחק ואת בריתך יעקב' כי זכות אבות לא תהמה.

ומצאננו ליסוד זהה של רבינו תם עוד מקור 'כ' ההרים ימושו והגביעות תמוותנה וחסדי מאיתך לא ימוש וברית שלומי לא תמוות אמר מרחמן ה' ההרים זה זכות אבות והגביעות זה זכות אמות כמו שכתוב 'כ' מראש צורים ארanno ומגביעות אשורנו', גם כשההרים ימושו והגביעות תמוותנה שזכות אבות ואמותות תגמור אבל 'חסדי מאיתך לא ימוש וברית שלומי לא תמוות' הברית נשארת קיימת בכל מצב.

התוכחהeki נוראה ואומה בתנ"ר

נחזיר לפוסק ביחסקאל ט' זכרתי אני את בריתך אוטך בימי נועורייך והקימותיך לך ברית עולם' וכדי לכל אחד לראות את כל הפרק בפניים, זהו אחד הפרקים הארכוכים בתנ"ר ואין בכלל התנ"ר תוכחה נוראה ואומה לכל ישראל כמו הפרק זהה, יש מאן אמר בغمרא שאסור לקראו את הפטירה זו ב הציבור מפני כבודה של ירושלים, ונקרה חלק מהפסוקים שכמה מהם מזכירים בהגדה של פסח - הקב"ה ממשיל את הכנסת ישראל לתינוקת שביום הולדה הושלכה על פני השדה מטונפת בשפיר ושליא ימולדתיך ביום הולדתך אוטך לא כרת שרך ובמים לא רחצת והמלח לא המלחת והחタル לא חתלת, לא חסה עלייך עין לעשות לך אחת מלאה לחמללה עלייך ותושליך אל פנוי השדה בגועל נפרש ביום הולדתך אוטך' זה היה המצב כלל ישראל במצרים שהיו ש��עים במטי' שערינו טמאה, מלוכדים ומאוסים מגלות הגוף והנפש, ממשיר הפסוק 'וַיָּעֶבֶר עַלְיכָם וְאַרְאֵךְ מִתְבּוּסָתְךָ בְּדִמְךָ' בדמיך ואמר לך בדמיך חי' ואמר לך בדמיך חי', ריבבה עצמה השדה נתיר ותרבי ותגדי ותבואי בעדי עדים שדים נכונו ושעריך צמח ואת ערם ועריה, ואעבר עלייך ואראך והנה ערך עת דודים' הקב"ה מוציא את כלל ישראל ממיצרים והכליה כבר רואייה לחופה 'ואפרש כנפי' עלייך ואכסה ערותך ואשבעך לך ואבא בריתך אוטך נאום ה' אלוקים ותהי לי' היה כאן חופה וכוריתת בריתך עם כלל ישראל שהקב"ה לך אותך מאשפוזת לאשה, 'וארחץ במים ואשטוך דמי' מעלייך ואסקך בשמן, ואלבישך רקמה ואגעילך תהש ואחਬשך בשש ואכסך משי', ואעדך עדי' ואתנה צמידים על ידיך ורבייך על גרוןך, ואתן נזם על אף וגיגלים על אזיניך ועתרת תפארתך בראשך, ותעדיך זהב וככסף ומלבושך שיש ומשי ורקמה סלת ודבש ושמן אכל ותיפי' במאדר מאדר ותצלחי למלווכה, ויצא לך שם בגויים ביפיך כי כליל הוא באחדרי אשר שמתי עלייך נאום ה' אלוקים' הקב"ה נתן לכל ישראל הכל בכל מכל כל, אבל אז הגעה הנפילה 'וַיַּבְטַח בַּיְמִינֵךְ וְזֹנֵךְ עַל שְׁמֵךְ וְתַשְׁפֵּכְךָ אֶת צְנוּתְךָ עַל כָּל עֲוֹבֵר לוּ יְהִי' ומכאן יש חמישים

שגם כשמצד מידת הדין ומשפטי התורה יש חרון אף על כלל ישראל, יש חורבות וגלויות, גם במצב הזה 'לייבי עיר' הלב של השכינה תמיד נשאר עם חיבת עצומה לכnestת ישראל אלא שזה בהנאה נסתרת כי החיצונית היא 'אני ישנה', רק לעתיד לבוא נזכה לגילוי השלם של אהבה זו מהקב"ה, ובכל שנה בראש השנה מתעורר מחדש מחדש אהבה הנסתורת בלב של הקב"ה אל כלל ישראל.

תוכו רצוף אהבה

כתב בפסוק בירמיה 'וְאָמַת לְשָׁמְעוֹת בְּמִسְתְּרִים תִּבְכָּה נְפֵשִׁי מִפְנֵי גֹּה וְדָמוּעַ תִּדְמַע וְתַرְדֵּעַ עַנִּי דְמֻעַה כִּי נִשְׁבַּה עַדְרַת ה' אָוֹמְרִים חֹזֶל הַקָּדוֹשִׁים מִקְומֵם יִשְׁלַׁחְתָּה לְהַקְּבִּיחָה' וMASTERIM שמו ושםה הוא יושב וボכה על גאותן של ישראל שנטלה מהן ונתנה לאומות העולם, מה כתוב כאן? ודאי שיש כאן סודות עצומים אבל בפשטו כתוב כאן שבתוור החרון אף של 'ישיש ה' עליכם להאביד אתכם' כשהנהגה החיצונית היא 'אני ישנה' נראה שיש ריחוק מהקב"ה, גם אז יש הנהגה פנימית של הקב"ה 'מקום יש להקב"ה ומMASTERIM שמו' שם ליבי עיר, שם תמיד 'תוכו רצוף אהבה' לכל ישראל בתוך כל החושר, בתוך החורבן, בתוך העוונות, בתוך היסורים, **אנחנו קוראים** בהפטרת 'שוש אשיש' הפטירה האחורה של שבעה דוחמתא 'כ' יומם נקם ליבי' ושות גאoli בא' אומרים חז"ל הקדושים יומם נקם ליבי ליבי גלית לפומי לא גלית, הפה של הקב"ה זה הנהגה החיצונית שבה נוהג שכר ועונש וגם כשמצד הנהגה זו כל ישראל לא ראויים לגואה כי זכות אבות תמה עדין יש הנהגה של 'ליבי גלית' הלב של הקב"ה עבר לכל ישראל, יש ברית אבות שזה קשר בין יתnikו בין הקב"ה, והלב הזה קיים ונמצא כל הזמן בתוך כל חרון אף, בתוך כל הסתר פנים ויסורים קשים, בתוך כל המצבים יש لكב"ה לב עיר באחת כל ישראל, ולעתיד לבוא נזכה גם הנהגה החיצונית תהיה מכח הברית אבות, אז אהבה של הקב"ה אלינו תהיה בגלי ובՓהרסיא.

לפי זה נראה בעז"ה זהה סוד העניין במאמר שהבאו שclf שופר למיטה מתעורר קול שופר למיטה מתעורר כנדגו קול שופר למעלה, השופר שלנו זה זעקת הלב, אז מתעורר התנקודה הפנימית **שליבי עיר'** אל הקב"ה, באותו זמן מתעורר קול שופר מלמעלה הנהגה של ברית אבות לא תמה וכך אנחנו זוכים בדין, לעתיד לבוא המהלך הזה יתגלה במלוא הדרו, אז יהיה **תקע בשופר גדול לחרותינו'** הנהגה של השופר תהיה בגלי, אבל בכל שנה ושנה בזמן תקיעת שופר כשאנו מעוררים את אהבה הפנימית שלו עם השופר של מטה, אנחנו מראים שאנו דובקים בקב"ה גם בתוך החושר של המעשים, מתעורר גם כן כנגדו הנהגה של **לייבי עיר'** של הקב"ה איתנו.

הcheid'a בנחל קדומים כותב שהיסוד של רבינו תם

ה策, הוא רק אמר '**לא דיי שהכעסטி לבוראי פעם אחת אכעיסנו פעם אחרת?**' ורק יצאה נשמטה בטהרה, היהודי שהגיע לכך שפל בזמן החורבן שמוכן בשבייל בצע כסף להיכנס ולקח את המנורה התחורה חגי' בעבת אחת לכזו מדריגה להיות מגולי' מקדשי שם שמים בכל הדורות, ורק כשיצחק אבינו ראה את ריח בוגדיו הוא אמר שהוא ראוי לברכה, **ולכאורה יש כאן תמייה** - האם לא מספיק ליצחק שיזכאים מייעקב רב עקיבא וחביריו? גם אותו סרקו במסירות של ברזל, ראויה תורה להינתן על ידו, שורש תורה שבعلפה, אבל זה לא מספיק! כדי לברך את יעקב אבינו צריך לראות את בוגדיו, למה?

רlich השכינה

כתב כאן את היסוד הזה - מה שרבי עקיבא יוצא מייעקב אבינו זה לא ראה והוכחה על מעלה נשמטה ישראל שהנקודה הפנימית תמיד נשארת דבוקה בקב"ה ואף על פי שאני ישנה ליבי ער, متى זה כן מתגלה? כשרואים רשיעים כאלו שהגינו לשאול תחתית ובבת אחת הם יוצאים מאפילה לאור גдол זה מוכיח ומגלה שגם כשהוא היה בתוך התהום עדין היה **'ליבי ער'**, וזה מראה ששורש נשומות ישראל תמיד נשאים דבוקים בקב"ה, **לפי זה יairo דברי המדרש על סוף הפסוק 'הראהו בית המקדש בבניינו בחורבנו וביבניינו'** שיטת הרמב"ם שקדושת בית המקדש לא בטלה בזמן החורבן וכך נוקטים הפוסקים בזמןינו שכינסה למקומות המקדש בטומאה זה אסור כרת, והרבנן מנסה לעצמו מפני מה אני אומר שקדושת הארץ לעניין תרומות ומעשרות בטלה וקדושת המקדש לא בטלה? כי קדושת המקדש לא תלואה במקדש אלא בשכינה שורה במקדש ושכינה אינה בטלה לעולם, ואפשר לפרש על פי דרוש **'ירח את רlich בגדי'** הוא ראה איך נראים הבוגדים של כלל ישראל ואמר **'ראה רlich בני השדה אשר בירכו ה'** כמו בבית המקדש בחורבנו, הריח של כלל ישראל הוא כמו של בית המקדש שיכשם שההורבנו קדושתו לא בטלה כי קדושתו בגלל השכינה והשכינה אינה בטלה לעולם, כך גם קדושת נשומות ישראל היא בגלל השכינה השורה בהם ושכינה אינה בטלה לעולם.

חפץ בעם ממיליכו'

זה היסוד הגדול שאנו צריכים ללמד לפני ראש השנה היהודי תמיד נמצאים במצב של ליבי ער לקב"ה, כתוב שבעזם שאמורים מלכויות זכרונות ושורפות צריכים להיות שרוים בשמחה עצומה, אנחנו זוכים להמליך את הקב"ה עליינו והקב"ה **'חפץ בעם ממיליכו'** יש לקב"ה בעולם שמונה מיליון ארבע מאות הודים, שניים, אמריקאים, ולהבדיל אלף אלפי ריבי ריבות של מלאכים רפואיים ואופניים וחיות הקודש שכולם מקבלים עליהם על מלכות שמים זה מזה, ובכל אופן הגיעו לראש השנה הקב"ה **'חפץ בעם ממיליכו'** את

פסוקים של תוכחה נוראה על כל ישראל מה כניסה לישראל עשתה עם כל הדברים הטובים שהקב"ה נתן להם, את כל השפע שהקב"ה נתן הם ניצלו לעובדה וזה וכל שאר עבירות להכweis את הקב"ה.

לא יעוז לך נלום! הברית תמיד תנצח!

אני זוכר כשהייתי ילד בן עשר וקרأتي פעם לראשונה את הפרק הזה ההרגשה הייתה שנכנסים לתוך מנורה חשוכה וככל שמתקדמים כר נהיה יותר חשוק ויוטר חשוב, לאיפוא מוביל כל התוכחה הנוראה והאיומה הזה? אחרי שככל ישראל היו יותר גרועים מسدום ועמורה, אחרי כל הזימה והתוועה פתאום נכנס פסוק בלי שום הקדמה והכנה תור כד' שהקב"ה אומר **'יעשייתך איתך כאשר עשית באלה להפר ברית'** ממשיך הפסוק ואומר **'זוכרתי אני את בריתך איתך בימי נעוריך והקימותך לך ברית עולם'** הקב"ה אומר לכינסת ישראל לא יעוז לך שום דבר בסוף בסוף הברית תנצח, תמיד יש את הכח של 'ואבא איתך' בברית ותהי לי' זה יותר חזק מהכל, **זהו** הכח הגדול של הברית, זה הכח הגדול של קול השופר שלנו ושל קול השופר של מעלה, הקב"ה אומר לכינסת ישראל: לא יעוז לך כלום בסופו של דבר תמיד הברית תנצח, לא צריך בשבייל זה שום הקדמות, בתור כל התוכחה הנוראה והאיומה הקב"ה יזכיר את הברית והקימותי לך ברית עולם.

מה יש ביוסף משיטתא יותר מרבי עקיבא וחביריו?

בפרשת תולדות כתוב שכשיעקב בא להתרך מיצח **'ירח את רlich בגדיו ויברכו ויאמר ראה רlich בני שדה אשר בירכו ה'** כתוב על זה בהדרש הראהו בית המקדש בבניינו בחורבנו וביבניינו, בבניינו ראה רlich בני בחורבנו כריך השדה שנאמר ציין שדה תחרש, מה כתוב כאן? על תחילת הפסוק יש מדרש מפורסם **'ירח את רlich בגדי'** אל תקרי בגדיו אלא בוגדיו כגון יוסוף משיטתא ויקום איש צדורות, שני היהודים האלו הגיעו לתחום ולשלף המדרגה שאי אפשר לדמיין שייהודי יכול להגיע לכך שפלות, ובבת אחת הם זכו לצאת מאפילה לאור גدول והוא מגולי' מקדשי שם שמים במסירות נפש, מי היה יוסף משיטתא? כשהנכנסו נקרים להיכל הם פיחדו להיכנס לבית המקדש להוציא כלים ובתמורה לזה הוא קיבל את הכל' הראשון שהוא יוציא, יוסף משיטתא נכנס והוציא לעצמו את המנורה אבל הרומנים **'אשר פיהם דבר שוא וימנים ימיין שקר'** אמרו לו שכלי זה לא מתאים להדיות ולקחו את זה למלאך, והם אמרו לו שיוכנס עוד פעם ויעכשיו מה שהוא יבהיר יהיה שלו, וយוסוף משיטתא לא הסכים להיכנס בשום אופן, הם הבטיחו לו הרים וגביעות אבל הוא נשאר עיקש בסירובו, כשהלא עזרו ההבטחות התחלו בעינויים ולקחו מסור של נגרים והתחלו לנסר אותו איברים איברים והוא לא צעק אי אי, לא מד"א, לא

לקב"ה, וכשל היהודים מוכנים להקריב את הוצאות העצומה של תקיעת שופר בשביל שהיודי אחד לא יכשל בחילול שבת בשוגג אין לrk עקיידה גדולה מזו, הוצאות חז"ה מועילה לא פחות מזכרון העקיידה.

במה דברים אמרים? השנה בעקבות המצב ונגיף הקורונה יהיו הרבה יהודים שלא יוכלו להתפלל בתנאים שהם הרגלו במשך כל השנים, והלב מרגיש שזה לא זה, אבל אם עושים את זה לשם מלכו של עולם בשבייל לא לס肯 יהודים אחרים, הוצאות חז"ה שיוהדי מוכן להקריב את המועלות ואת כח התפילה שלו בשבייל לקיים את ציוויל של מלכו של עולם זה עומד בשבייל לא פחות מאשר כח התפילה שהיתה לו בرب עם ובכל שאר התנאים הרגילים שהיו לו בכל השנה, ועוד הרגשה - בעקבות הסגר שעומד למשך שנים, בראש השנה ימנעו בסיעיטה דשמיין מאות ואלפי חילולי שבת ויום טוב של אחינו בית ישראל הרחוקים מדריכי, ואם כל כל ישראל מוכנים יותר על הוצאות של תקיעת שופר בשביל שיוהדי אחד לא עבר את השופר ד' אמות, ודאי שהוא את חמיה שלא נתפלל בדיוק במקומות הרגילים בשבייל שאלאי תינוקות שנשבו לא יחללו שבת ויום טוב.

ה' זכינו שתכלת שנה וקלותה תחול שנה וברכותיה, שנזכה אנחנו וכל ישראל לשוב בתשובה שלימה לפניינו, וכולם זכו לשנה טובה ומתוקה ולכטיבה וחתיימה טובה.

מי זה כולל? כל יהודי פשוט ישוב בראש השנה וממליך את הקב"ה, **צריך לזכור** גם בראש השנה הקב"ה נמצא הצד שלנו, הוא רוצה שנזכה בדיין, נתנו לנו כל כך הרבה עצות כדי שנזכה בדיין, כל סדר התפילה, הכל הכל כדי שנזכה להיכתב לשנה טובה.

הכח של מסירות נפש

ונזכיר עוד נקודה אחת של חזוק - כשהראש השנה חל בשבת לא תוקעים בשופר, והגמרה בראש השנה אומרת שככל שנה שלא תוקעים בתחילתה מריעין לה בסופה, ותוספות מבאים שהבה"ג כותב שככל זה רק אם נמנעו מلت��ע בגלל שזה חל בשבת זה לא סימן רע, והמשר מלהתקע בגלל שזה חל בשבת זה אמר על הפסוק **'זכור תרואה'** מבאר חכמה בפרשタ אמר על נסיך עליון ר' מאיר בשם ר' מאיר בזה דברים נפלאים - בכל המצוות מי שנאנס ולא קיים את המצווה לא נענש ולמה בשופר מי שנאנס ולא קיים מריעין לה בסופה? כי שופר בלבד מה שזה מצות עשה זה גם שם לחולי שמן מהשטיין, וחוליה שלא לך תרואה מאונס לא נהיה בריא, ולמה כשראש השנה חל בשבת זה אחרית? כי מהותו של שופר זה זכרון העקיידה שיצחק הקריב את עצמו

להצטרפות לקבלת השיעורים והגליונות:

2132817@gmail.com @
050-9127078 ☎